

Tekst 62. Esben Andreasen: He Hua-templet (Fo Guang Shan) i Amsterdam fejrer Buddhas oplysning (2014)

Fo ("Buddha") Guang ("lys") Shan ("bjerg") er et eksempel på moderne buddhisme udgået fra Taiwan, men med stærke rødder i Kina. Grundlæggeren, Hsing Yun (1927-), blev født i det østlige Kina, blev optaget som 12-årig i et kloster nær Nanjing, blev munk som 14-årig og gik i 1945 på et buddhistisk universitet. Her blev han påvirket af den store reformator Taixu, men valgte at flygte til Taiwan i 1949. Han blev fængslet af nationaliststyret, som ikke var venligt stemt over for buddhister, men blev løsladt efter to år. Så begyndte han sit store projekt. Gradvist opbyggede han en tilhængerskare, og i 1967 påbegyndte han det store tempelkompleks ved Kaohsiung i det sydlige Taiwan. I 1989 grundlagde han lægmandsorganisationen BLIA ("Buddha Light International Organisation"), og i dag har klosteret Fo Guang Shan og BLIA over 150 afdelinger verden over, herunder en dansk, og millioner af medlemmer. De nærmeste templer er i Amsterdam og i Sverige lidt nord for Stockholm.

Det er søndag morgen i januar måned i Amsterdams chinatown. Lørdag aftens udskejelser er tydelige, men midt i "Red Light-distriktet" ligger He Hua-templet, hvor personalet med koste fejer glasskår og andet affald væk fra fortovet.

Første sal af bygningen rummer de traditionelle buddhistiske statuer, til hvem der afbrændes røgelse, og hvortil folk fra gaden kommer, køber bøger, røgelse og lys. De tre statuer er Guanyin i midten, medfølelsens bodhisattva, samt en vogter på hver side, Wei Tuo og Qie-Lan.

Men vigtigere i dag er øvelsessalen i etagen lige under, som også har tre statuer: Sakyamuni Buddha i midten flankeret af Guanyin og Amitabha Buddha, den frelsende buddha. På væggene er der buddhistisk kunst, som gengiver Buddha-legendens afgørende begivenheder. Stilen er indisk – mærkeligt nok, men måske for at give billederne autenticitet. Der er også kinesisk kalligrafi, citater skrevet af Fo Guang Shans grundlægger, den nu 88-årige Hsing Yun.

Og under øvelsessalen ligger spisesalen.

Hen mod klokken 10 samles en menighed på ca. 40-50 personer i øvelsessalen, med eller uden kinesisk etnicitet. Der er flest kvinder, for Fo Guang Shan er en buddhistisk nonneorden. Efter det ydre at dømme er der tre "grader" af buddhister: de to nonner i orange dragter, lægmedlemmer i mørkebrune rober og, den største del, mennesker i almindeligt tøj – nogle af dem blot almindeligt nysgerrige.

De to nonner er ceremoniens ledere. Først informerer de om ceremonien på

kinesisk, så på engelsk. De forestår naturligvis også den chanting, som er fejringens første del, men alle deltager. Hvis deltagerne kan læse kinesisk, chanter de ud fra foldede udgivelser af sutraerne, og hvis ikke, foregår det ud fra fonetiske transskriptioner, som tillader dem at deltage på lige fod. Hjælpsomheden, på grænsen til tilrettevisning, er stor. Et par ivrige kvindelige tilhængere ser til, at alle følger med og er på den rigtige side i hæfterne.

Efter *Diamant-sutraen*, nok den mest benyttede i kinesisk buddhisme, bliver der båret ofre ind i salen bestående af frugter og grøntsager. Disse bliver båret frem af lægtilhængere og bliver indviet til Guanyin og Amitabha af de to nonner, som tænder røgelsespinde foran statuerne.

Så chantes der igen, denne gang med en såkaldt slangeprocession mellem stolerækkerne anført af de to nonner, og nu er det *Omitofo-sutraen*.

Fejringens anden og sidste del foregår dog i spisesalen under øvelsessalen. Her serveres der en mælkeagtig grød, som symboliserer den skål med grød, som Sakyamuni Buddha fik af den unge hyrdinde, da han brød sin faste ifølge Buddha-legenden, spiste og opnåede nirvana, Oplysningen.